

LBRIS

We know
books

**KATHLEEN GLASGOW
LIZ LAWSON**

Agathele

Traducere din engleză de
Iris Anghel

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

ALICE OGILVIE

31 OCTOMBRIE

07:50

„Blondele astea, sir, sunt vinovate
pentru o mulțime de neazuri.”*

– AGATHA CHRISTIE, *MUNCILE LUI HERCULE*

ALICE OGILVIE E NEBUNĂ.

Cuvintele sunt scrise cu litere mari pe ușa dulapului meu, cu un marker negru și gros, ca nu cumva să le ratezi. Le văd din capătul holului în timp ce mă apropii, înțepătoare ca un ac înfipt în ochi. Halal întâmpinare în prima mea zi de școală după arestul la domiciliu! Dar nu mă miră.

Rebecca Kennedy chicotește din capătul opus al holului, de unde mă privește împreună cu Helen Park și Brooke Donovan. Fostele mele prietene. Fostele mele cele mai *bune* prietene.

Mă întreb dacă nu cumva e opera vreuneia dintre ele. Nu Brooke; n-ar face niciodată așa ceva, dar pe Kennedy o văd în stare. E *exact* stilul ei. Simt o strângere de inimă, dar mă întreb în gând: *Ce-ar face oare Agatha Christie acum?* Le-ar lăsa s-o rănească? Ar da bir cu fugiții? Asta a făcut când a descoperit că primul ei soț o înșela? Nici vorbă! A mers mai departe cu fruntea sus și a devenit o autoare de bestselleruri de talie internațională.

* Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, București, 2008 (n. t.).

Mă răsucesc pe călcâie și mă uit urât la ele. Lui Kennedy îi piere rânjetul de pe buze.

— Pot să vă *ajut* cu ceva? le întreb, pe un ton cât mai plictisit cu putință.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să știe că-mi pasă.

Așa cum era de așteptat, Park se sprijină de dulapuri, prefăcându-se că nu e implicată, cu chipul ascuns de șuvițele lungi și strălucitoare ale părului ei negru și drept. Nu știe să țină piept confruntărilor. Kennedy își dă ochii peste cap. Iar lui Brooke... ei bine, îi tremură buzele date cu ruj roșu ca și cum *eu sunt* cea vinovată.

— Alice, spune Brooke încet, gata parcă să abordeze anumite lucruri pe care – sinceră să fiu – aș prefera să nu le abordeze *niciodată*.

Mă forțez să-i întâlnesc privirea și abia atunci observ cu ce e îmbrăcată. Mă uit de jur împrejur, la ceilalți colegi de pe hol, iar ținutele lor îmi confirmă că da – *toată lumea* e costumată. Toată lumea, în afară de mine.

Și asta pentru că astăzi e Halloween. Grozav! Revenirea mea la viața socială de la Castle Cove High e deja un dezastru.

Brooke, Kennedy și Park poartă costume însângerate de majorete. Ce *original*! Toate trei sunt îmbrăcate în fuste scurte, plisate, alb-albastre, cu părul perfect coafat și hainele murdare de sânge, dar nu și fețele. Doar nu era să-și strice machiajul ca să fie în *ton* cu costumele!

Eu, pe de altă parte, arăt complet aiurea. Sunt singura persoană de pe hol – poate din toată școala – care nu poartă costum.

Și, de parcă aș fi avut nevoie să mi se amintească încă o dată că vin de pe altă planetă, universul pare hotărât să facă acest lucru *explicit*. Îmi pun o mască lipsită de expresie, îmi arunc părul peste umeri și descui ușa dulapului. Știu că toată lumea mă privește. Așteaptă să vadă ce am de gând să fac. Dacă o să reacționez.

Dar nu o fac.

Și asta pentru că *nu-mi pasă*.

Mă lupt să n-adorm la a treia oră, de matematică, în clipa în care ușa clasei se deschide și un boboc își bagă capul înăuntru, înroșindu-se la față ca racul când toate privirile se întorc simultan spre el.

— Ăăă, bâiguie el, cu glas frânt. Îmi cer scuze. Am un bilet...

Se îndreaptă în grabă spre domnișoara Hollister și i-l întinde, dar ea nu reușește să-l apuce, iar biletul scapă printre degetele băiatului și zboară pe jos. Se face stacojiu la față când se aruncă să-l prindă înainte să aterizeze pe linoleum.

— Îmi cer scuze. Uitați-l! murmură el și îl îndeasă în mâna profesoarei, apoi iese în fugă din clasă.

Ce spectacol! Măcar a pus capăt bâzâitului nesfârșit al domnișoarei Hollister despre calcule algebrice.

Desface biletul și-l citește, apoi își ațintește ochii asupra mea.

— Alice! mă strigă, cu vocea ei nazală, jucându-se cu degetele pe colierul scump de la gât.

Mă crispez toată. Nici n-au trecut bine trei ore și am dat deja de *dracu'*? Dumnezeu mare, dar nici la toaletă n-am apucat să mă duc!

— Trebuie să te prezinți în biroul domnișoarei Westmacott.

Mi se întoarce stomacul pe dos. N-am dat de dracu'. E mult, mult mai rău de atât.

Trebuie să mă prezint în biroul consiliei școlare.

Batușor la ușă, sperând în zadar ca doamna Westmacott să nu fie acolo. Dar aud aproape imediat un glas plin de entuziasm:

— Da?

N-am avut niciodată „plăcerea” să mă aflu în biroul ei, dar am auzit destule zvonuri. Când deschid ușa, îmi dau seama că toate sunt adevărate. Chiar are numele scris cu litere imense, strălucitoare și aurii pe peretele din spatele biroului. Chiar există un panou numit *Panoul Sentimentelor*. Și colțul despre care vorbește toată lumea? Cel cu fotoliile-puf destinate sesiunilor „terapeutice” cu elevii?

Și asta-i o chestie reală.

Nu-i de mirare că Brooke nu și-a dorit ca tatăl ei să se căsătorească cu cucoana asta.

— Bună! strigă ea. Intră!

Îmi face semn să-i trec pragul, iar eu mă supun, în principal pentru că n-am încotro.

— Ne așezăm acolo? mă întrebă, arătându-mi fotoliile-puf. O, nu!

— Mă dor... genunchii, mint, căci nici prin cap nu-mi trece să stau într-un fotoliu-puf. Prefer scaunul, adaug și mă așez pe el până să apuce să protesteze.

După un scurt moment de șovăială, alunecă cu grație pe scaunul de la birou, împreunându-și mâinile și aplecându-se în față.

— Ne bucurăm că te-ai întors, Alice.

Poartă o tunică cu tot felul de modele ciudate, lipite de jur împrejurul gâtului, și-și ține părul castaniu dat pe spate cu o bentiță. Nu cu una la modă – să ne înțelegem! –, ci cu una din alea groase pe care le-am văzut în fotografii cu oameni din anii 1990.

— Știm că lucrurile au fost... destul de dificile în ultimele luni, continuă ea, cu o expresie de simpatie pe chip.

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Știu ce urmează.

— Ne-am gândit cu toții că ar fi bine să stăm puțin de vorbă.

Își ridică întrebător sprâncenele, dar știu prea bine că nu e o întrebare. Știu că n-am de ales.

— Putem doar să stăm la taclale, să discutăm despre cum

merg lucrurile. Despre cum mai e pe la școală. Chestii de genul ăsta, îmi spune zâmbind.

— Aha, îi răspund, căci numai asta îmi vine în minte.

Îmi ignoră lipsa de entuziasm și continuă:

— Pentru început, hai să vorbim despre Brooke și Steve! Despre faptul că sunt împreună. Cum faci față situației? Nu ți-a fost ușor, evident...

Iisuse, chiar abordează subiectul ăsta? E prima persoană care i-a menționat direct pe cei doi de când s-a întâmplat totul. Brooke mi-a fost cea mai bună prietenă încă de la naștere, așa că am știut mereu că nu-i îngerul perfect, cum vrea să pară (două cuvinte: Cole Fielding). Și apreciam asta; trebuie să condimentezi puțin lucrurile ca să le menții interesante. Dar nu m-am așteptat niciodată să-mi sufle *iubitul* chiar de sub nas.

Am început să mă întâlnesc cu Steve când eram în anul doi de liceu, iar el, cu un an mai mare decât mine, a devenit starul echipei de baschet a liceului. Până atunci n-a fost prea vizibil, petrecea foarte mult timp la antrenamente, iar mama lui avea două slujbe ca să și le poată permite, dar până la urmă se pare că a meritat, pentru că într-o zi am auzit niște fete vorbind despre el la toaletă, despre cât de ciudat era că un băiat despre care nu auzise nimeni până atunci căra toată echipa-n spate, și am știut că trebuie să fie al meu. Am început să ne întâlnim câteva săptămâni mai târziu. I-am oferit popularitate. O viață socială. Acces în *lumea* mea. Și cum m-a răsplătit? M-a *părăsit*.

Așadar, în iunie, după ce mi-a spus că vrea să ne despărțim pentru că sunt prea autoritară (urât din partea lui!), am plecat cu mama în Egipt ca să vizităm platourile unui film la care lucra. Tata era și el plecat din oraș, cu munca, cum e mai tot timpul, și, cum primul nepoțel al Brendei se pregătea să vină pe lume, s-a dus la San Diego pentru acest eveniment, așa că

fie mergeam cu mama, fie rămâneam singură acasă. M-am gândit că ar putea fi o distragere binevenită, că poate Steve îmi va duce dorul și distanța mă va ajuta să găesc o cale de împăcare. Pe de altă parte, dacă e să fiu complet sinceră, și de obicei nu sunt când e vorba de *sentimente*, am sperat că poate eu și mama o să ne simțim bine împreună.

Ei bine, spre surpriza nimănui, a fost încă o călătorie din aceea în care mama a muncit 24 de ore pe zi, iar eu am stat singură într-o cameră de hotel. Slavă Domnului pentru room-service-ul impecabil și romanele Agathe Christie pe care le-am găsit la recepție!

Să spunem doar că, dacă eu și mama nu ne-am consolidat deloc legătura, Brooke și Steve cu siguranță asta au făcut.

Mă înfior și acum când îmi aduc aminte cum Brooke a venit la mine acasă și mi-a spus printre lacrimi că n-a vrut niciodată să se întâmple asta - n-a vrut niciodată să se îndrăgostească de Steve. În timpul relației noastre, el și Brooke s-au înțeles mereu foarte bine - lucru pe care, în prostia mea, l-am crezut *bun*, dar e clar că n-a fost deloc așa.

— Am putea să nu vorbim despre asta?

Vocea îmi tremură. Strâng tare din buze. Păstrează-ți *cum-pătul*, Ogilvie!

— Desigur, îmi răspunde Westmacott, cu o privire duioasă. Ce-ar fi să vorbim despre perioada cât ai făcut școala acasă? Cum a fost? Ce-ai făcut în aceste câteva luni cât ai fost... ăă...

— În arest la domiciliu? Închei eu în locul ei.

— Da.

— A fost bine, îi răspund, încrucișându-mi brațele pe piept.

— Cred că te-ai simțit puțin cam singură.

— A fost *bine*, repet.

Dumnezeule, de ce insistă pe subiectul ăsta?

— Părinții mi-au luat un cal, adaug, fără alt motiv decât s-o reduc câteva clipe la tăcere. De ziua mea, acum câteva luni. Cu

puțin înainte...

Las cuvintele suspendate în aer.

— Un cal! Fantastic! exclamă ea și se luminează toată. Ce rasă?

Nu e deloc fantastic. Dar asta fac părinții mei - îmi cumpără ceva, ceva ce nu suport, doar pentru că e scump.

— Ăă... maro? îi răspund, dând din umeri.

— Îl ții la Grajdurile Frontoanelor Verzi?

Încuviințez din cap. Un nume de-a dreptul caraghios pentru un loc care adăpostește ființe de-a dreptul monstruoase. Deși se pare că părinții mei nu știu asta, urăsc caii încă din vacanța de vară de după clasa a patra, când mama, convinsă că echitația se va dovedi benefică pentru imaginea ei, m-a înscris la cursuri de călărie. Am acceptat să le urmez doar pentru că îi aminteau, temporar, de existența mea. N-a fost așa rău... până când a fost...

În ultima zi de echitație, făceam o paradă cu caii în momentul în care Marinda Kelly a căzut din șa și și-a rupt șoldul și picioarele. Dacă nici asta nu-i traumă! A venit salvarea. După nebunia aia, am jurat să păstrez mereu o distanță de cel puțin nouă metri față de orice cal. Un jurământ de care părinții mei în mod clar nu-și mai aminteau.

— Ador locul ăla! Și eu îl țin pe Oliver acolo! exclamă Westmacott, de parcă ne-ar uni vreo dragoste pentru cai.

Firește că adoră caii. Firește!

— Grozav!

Oliver. Ce nume e ăsta pentru un cal? Dar îmi păstrez gândurile pentru mine. Numai asta-mi mai lipsește acum - să fiu suspendată de la școală chiar din prima zi în care m-am întors. Afizez un zâmbet.

Turuie despre caii ei preferați și despre programul de echitație, dar măcar nu-mi mai pune întrebări personale.

Sună în sfârșit clopoțelul, anunțând sfârșitul orei și șansa

mea de a scăpa. Mă ridic să plec, dar mă oprește.

— Așteaptă, așteaptă! îmi spune, apoi își lovește fruntea cu mâna. Am uitat să-ți spun unul dintre motivele pentru care te-am chemat aici! Cum ai pierdut primele luni de școală, ți-am stabilit niște ore de meditații. Bine, *părinții* tăi au stabilit asta, adaugă, după o scurtă șovăială. Eu sunt doar intermediarul.

Meditații?

— Mă descurc, protestez eu. N-am nevoie de...

— Alice! mă întrerupe ea, ridicând o sprânceană pe sub ramele groase ale ochelarilor. Eforturile depuse acasă la învățătură... să spunem că lasă de dorit. Singura materie la care ai obținut note bune e franceza. Ia-o nu ca pe o sugestie, ci ca pe o cerință.

Zâmbetul îi piere de pe buze și tonul mult prea jovial devine ceva mai tăios. Simt fiori pe șira spinării.

— Bine?

Clipesc și dau din cap.

— Minunat!

Pocnește din palme și adoptă același ton strident de vesel, de parcă n-ar fi mârâit la mine ceva mai devreme.

— O să faci meditații cu Iris Adams.

— Cu cine?

— Cu Iris Adams. N-o cunoști?

Dau din umeri. Sunt mulți elevi la școală. De unde să-i cunosc pe toți?

Westmacott ridică din sprâncene.

— Vă cunoașteți de la grădiniță, îmi spune, de parcă asta mi-ar înprospăta memoria.

Clatin din cap.

Se uită pe foaia de hârtie din mână.

— Păi, ai aici toate informațiile. O să treacă astăzi pe la tine după ore. Am stabilit cu toții așa pentru că...

— Minunat! o întrerup eu și îi iau hârtia din mână. Mulțumesc!

Îi zăresc pe chip o umbră de iritare înaintea ca zâmbetul să-i reapară pe buze.

— Bine. Perfect. Încă ceva, Alice!

— Da?

— Când viața îți oferă lămâi, poți face o limonadă!

O aprob ridicând degetele mari.

Mor de nerăbdare.